

Handi Péter

LÁTOGATÁSOM VALÓDI CÉLJA

[SZÁZ ÉVE MÁR]

2018-02-14 | NOVELLA, SZÁZ ÉVE MÁR

Időnként felkeresem ezt a hepehupás, macskaköves városrészt, ahol a szupermarketek még nem szorították ki a kis boltokat és kézműves műhelyeket. Egyszerűen átlépek a villamossíneken, magam mögött hagyom a buszmegállókat és török bisztrókat, kínai vegyesboltokat, a Nemzetre Törőt ábrázoló óriásplakátok

faltámaszait, és máris ott vagyok, ahol a levegő is ódonabb. Szeretek sétálni ebben a rogyant, szinte önálló életű városrészben, most azonban valódi céllal jöttem. Itt él ugyanis Grácius mester, az egyetlen kalapszalonnal kalaposmestere, púposra görnyedt, fehér hajú öregúr, csámpás, nehézkes járással.

Ahogy beléptem a bálókra és őszi versenyekre cicomázandó dámák közé és becsuktam az üvegajtót, a kalaposmadám arcáról eltűnt a kuncsaftot fogadó mézmosoly, mert ismert, s tudta jól, hogy megjelenésem nem hoz hasznot, csak a műhely mélyében, apró gőzfelhők felett tompokat formázó Mestert zavarom.

– Grácius – röffent a bolt belsejébe. – Keresik!

Eltelt vagy negyedóra, mire a Mester előkerült a boltot a műhelytől elválasztó kopottas brokátfüggöny mögül. Újabb néhány perc, míg felém csoszogott és szembe könyökölt velem a pult másik oldalán. Körülményesen leválasztotta orrnyergéről vastag, fekete keretes szemüvegét, s immár a dioptriák híján reám nézett:

– Mi kell?

Ő is sejtette, hogy nem kalapról lesz szó. Rátértem *látogatásom valódi céljára* – ahogy ez regényekben olvasható –, és felöltöm belső zsebéből a pultra helyeztem a fényképet, közvetlen az öregúr orra elé. Grácius feltette szemüvegét, hosszan tanulmányozta a képet – egy öregúr nem is tud röviden tanulmányozni –, hümmögött, fehér bajsza meg-megrándult, mintha láthatatlan bábos huzalai rángatnák. Észrevettem, hogy tekintete rögtön a fiúra tapadt. A kamaszra, aki a vedreket cipelő asszonyok mögött előre, vagy inkább oldalt hajol, talán a fényképezőt lesi. Kis idő után Grácius ismét levette szemüvegét, és egyik szemét a képre, másikat felém fordítva (különös mutatvány), pipadohánytól és szivartól rekedt hangon mondta:

– Hát igen..., köszönöm, hogy elhozta... Szegény jó Szindbád!... Sokáig együtt hajóztunk, aztán Brémában kiszálltunk, ő konflist bérelt Berlin felé. Köztünk maradjon: egy kabarédámának tette a szépet, ennek, ha jól számolom, épp száz éve... De hát magam is több száz éves vagyok...

– ...négy százötvenhét! – vágtam közbe.

– Igen-igen... Ott a fővárosban, talán a dáma hatására, túlságosan is visszafiatalodott, fiúcskává vált, mert a kelleténél többet hajtott le az elixírből... Tanácstalanul járta az utcákat, valami háborúzás is volt arrafelé, mindenféle ördögös találmány, mint például ez az izé... kamera vagy mi... Akkor látott először ilyet, nézze, milyen kíváncsian hajol felé... Férfikorában inkább a Brünhildák hátsó fertályán akadt meg a tekintete... De hát ő bármikor bármi és bárhol lehet...

Bólogattam. Gráciusz mélázott még a kép fölött, mormogott, mintha szólógná azt a fiút, aztán ravaszksárra hunyorított szemmel nézett rám:

– Persze, hogy felismertem. Jó öreg Szindbád!... Hírlett róla, hogy írogat... Ifjú koromban egyszer gyászkalapot szállítottam egy megözvegyült dámának a Tabánban, s kit látok a szalonszobában, ahogy beléptem!?... No, nem árultuk el egymást!

Gráciusz ezzel elindult vissza, a nyúlszörtompok közé. A brokátfüggönyhöz érve azonban visszafordult:

– Ha találkoznak valahol, hozza el ide, kedves barátom. Kibontok itt hátul egy üveg snapszot – maga is kaphat belőle...

kép | Everett Historical / shutterstock.com

Német nők ablakpucoláshoz öltözve szerszámaikat cipelik egy berlini utcán az első világháború idején.